

МОЛИТВА ЗА РІК ЕНЕРГІЇ

Як би добре ми не думали про людей, завжди треба думати ще краще. Знання недоліків людського життя не має сенсу, якщо не підкріплене усвідомленням досконалості людської душі як головної життєдайної сили, доброї волі людини.

2015 рік буде роком енергії.

Нема нічого більш природного, ніж бажання наповнити життя енергією.

Енергія – це рухливість. Енергія – зібраність суверенної особистості, об'єднання всіх сил.

Енергія є взаємодією. Чим більше складових зібрано воедино в цій взаємодії, тим сильніша енергія, тим швидший рух.

Людина є найвищою цінністю завдяки тому, що людина є джерелом всіх сил, об'єднує всю повноту буття, збирає до купи слово Боже, час, простір та все людство в одній душевній спільноті, де центром всесвіту і хранителем віри є людина.

Кожній людині належить особистий всесвіт, буття, наповнене енергією. Та сама енергія, якої ми бажаємо, знаходиться навколо нас – достатньо усвідомити це і взаємодіяти.

Водночас, сила людської віри в себе вимірюється її альтруїстичністю. Якщо людина не співпрацює, не допомагає, не домовляється, така людина просто не має віри в себе, позбавлена енергії волі до життя.

Безвілля є злом, недостатність доброї волі є злом. Зло – це обмежене добро. Тому істинне, необмежене добро завжди сильніше за зло, яким би сильним зло не здавалося на перший погляд, поки Бог не підкаже, в чому його обмеженість та слабкість.

Слабке зло можна здолати думкою, словом, посмішкою. Війну іноді можна перетворити на жарт надприродною силою душі людини. Творіння добра в такий спосіб є одним з важливих моральних принципів. І ми знайдемо енергію для того, щоб жити у відповідності до моральних принципів релігійної віри в найвищу цінність людини.

Треба шукати і знаходити бажану енергію в собі, у власних ідеях, творчій волі та праці.

Одиниця дорівнює безлічі, якщо цією одиницею є людина, яка дорівнює всій повноті буття.

Напередодні Року Енергії створюємо Енергетичний Фонд Одушевлення для необмеженого числа душ із численними рахунками, на які зараховуватимуться мільйони нулів як

ІДЕАЛІСТ

Релігійний бюлетень "Ідеаліст"
("Идеалист", "Idealist")

№ 23 (61)

20.12.2014 р.

Свідоцтво про державну реєстрацію друкованого засобу масової інформації КВ № 19005-7795Р, видане Державною реєстраційною службою України 05.06.2012 р.

Ціна 50 коп. Сайт: www.temple.org.ua

Передплатний індекс 68183.

ISSN 2305-5510

Засновник, редактор, видавець:

Шеляженко Юрій Вадимович

ludstvo@gmail.com

Адреса редакції, видавця, друкарні:

вул. Тверський тупик, буд. 9, к. 82,
м. Київ, 01042.

Тел. (097) 317-93-26, факс (044) 529-04-35

Тираж 150 прим.

Програмні цілі (основні принципи):

Утвердження індивідуальності та гласності; пропаганда ідеологій креативного ідеалізму та суверенітету особистості; відкрите вираження і вільне поширення релігійних переконань віруючими громадянами віросповідання (релігії) Віри в Найвищу Цінність Людини; проповідь одкровенень; реалізація прав на свободу слова, світогляду і віросповідання, на інформацію; критика і подолання дискримінації за ознакою масовості (колективності) та інших видів протиправної дискримінації; захист і розвиток вільної душі, прав, свобод, інтересів людини і громадянина, суспільного блага, соціальних цінностей, істини, віри, добра, відповідальності перед Богом, народом, власною совістю, здорового глузду та верховенства права.

УКРАЇНСЬКА
ДУШЕВНА
СПІЛЬНОТА

одиниць енергії. Хай кожна душа чесно генерує, накопичує та використовує власну енергію для утвердження віри в себе, вірності собі, володіння собою, релігійної віри в найвищу цінність людини.

Віра в себе – це честь, це чесність, яка об'єднує вас з усіма, хто хоче бути чесним і перед ким ви чесні.

Чесність – це готовність до самопожертви заради домовленості, а не в бою, коли шукаєш згоди з інакомислячими та дотримуєшся свого слова як слова Божого. Бо кожна людина – слово Боже завдяки безперервному спілкуванню з Богом кожної людини.

Бог завжди поряд, оскільки сила Божої істини є тим духом і тією енергією, яка рухає людину до досконалості.

Тому людина понад усе.

Нема духу, сильнішого за душу, бо всі душі рівносильні та безмежно сильні. Духовність є душевністю, душевність є духовністю.

ЦІЛІ ТА ОРІЄНТИРИ РОКУ ЕНЕРГІЇ

Утверджуючи найвищу цінність людини і цим реалізуючи волю Бога, у 2015 Році Енергії Українська Душевна спільнота пропонує віруючим керуватися такими цілями та орієнтирами: акумулювати енергію; генерувати енергію; енергійно рухатись до щастя.

1. Акумулювати енергію.

Я накопичуватиму сили для творення, утримуючись від спокус безглузлого руйнування.

Я долатиму злу волю силою віри, доброю волею своєї досконалої безмежної душі.

Я застосовуватиму знання про духовну самооборону.

Я пам'ятатиму, що сила добра у відкритості.

Зло буває сильним, але віра в найвищу цінність людини завжди сильніша за зло.

2. Генерувати енергію.

Я буду джерелом сили, знайду і об'єднаю в собі всі цінності буття.

Я одушевлятиму буття плідною відкритістю та щедрістю.

Я розвиватиму безмежну душевну спільноту.

Я черпатиму силу в спілкуванні з Богом добрими діями, словами та подумки.

І я вірю, що віра у будь-якій формі настільки сильна, наскільки сильно люди вірять у себе.

Релігійний
бюлетень
№ 23 (61)
20.12.2014

3. Енергійно рухатись до щастя.

Я творитиму дива силою віри.

Я знаходитиму сенс життя у розвитку, пізнанні та творенні, у прагненні добра та боротьбі за добро.

Я віритиму в себе, зберігатиму вірність собі, володітиму собою.

Я рухатимусь до досконалості всіма силами розуму, щедрості, любові, мудрої та уважної душевності, уникаючи зла, яке є обмеженим добром, повною мірою усвідомлюючи, що істинне добро є необмеженим.

Віра одного так само сильна, як віра мільйонів. Не число, а душевність наближає до істини.

ТЕОЛОГІЧНИЙ КОМЕНТАР: СИМВОЛ ВІРИ

Продовження. Початок у випусках №№ 2 (40), 10 (48), 14 (52), 17 (55) релігійного бюлетеня «Ідеаліст».

8. Кожна людина від народження має величезну силу, джерело якої – в людській душі.

У цьому реченні Священного писання Бог каже про силу віри і людську душу як її джерело. Людині притаманна сила віри, яка дозволяє людині бути людиною, тобто вірити в себе, бути вірною собі, володіти собою і на цих засадах охоплювати собою всю повноту буття, удосконалюючи все людство, весь час, весь простір, починаючи з вимішленої реальності своєї свідомості, яка має постійно удосконалюватися. Душа породжує добрі думки, добрі думки творять добру волю, добра воля спричиняє добрі діла – в цьому виявляється те, що душа є джерелом сили віри.

Використаний тут вираз «від народження» слід розуміти фігурально, мається на увазі «від досконалого початку», «з чистого аркуша». Сила віри дозволяє людині бути чистим аркушем та ставати ким і чим завгодно, коли завгодно, де завгодно; як мінімум подумки, але враховуючи, що кожна думка реальна та дієва. Віруючі самі визначають, коли вони народжуються; кожне навернення до Бога є новим народженням. Однак творча сила слова Божого дозволяє витлумачити тут поняття «народження» і буквально, матеріалістично. Якщо казати про людину як про тіло, яке народжується біологічно, в такому разі це речення слова Божого вказує на різницю між

матеріалістичним та ідеалістичним розумінням віри, яка з точки зору віруючих є умоглядною абстракцією, що має творчу силу. З точки зору матеріалістів, віра є певною формою почуття і не має сили, а усвідомлення певної віри не може бути притаманне тілу при народженні. В цьому, у межах своєї логіки, матеріалісти цілком праві: безсила та «віра», що є просто почуттям, яким не оволоділа душа. Водночас для нас віра не є просто почуттям, віра є згодою людини з усією повнотою буття при тому, що людина усвідомлює свою душевність як пророка всіх часів, господаря всіх просторів, повноважного представника всього людства. З ідеалістичної точки відліку ми заздалегідь визнаємо всеохопність душі, а рівно і її сили віри, в часі, просторі, в людстві, в множині, однині та єдності всього буття. І ми можемо опанувати навіть обмежену матеріалістичну логіку і сказати матеріалістам їх же мовою, що при народженні тіла, коли це тіло ще не має ознак душевної розумності, варто пам'ятати потенціал цього тіла, оскільки досвід показує, що воно з великою ймовірністю виросте і з часом стане людиною, яка так чи інакше віритиме в себе або, принаймні, віритиме, що ні у що не вірить, і це також є формою віри в себе. У Декларації суверенітету особистості, статті 6 «Солідарність» такий підхід висловлюється наступною формулою: «З міркувань здорового глузду я умовно розглядаю як людину будь-який матеріальний об'єкт (тіло), яке потенційно може бути людиною».

Коментуючи Симв. 8, ми не можемо оминати увагою те, що слово Боже несе в собі душу Божу, в тому числі в Символі віри. Тому й Символ віри та Священне писання загалом є джерелом сили віри, а їх осмислення, вшанування і дарування є важливими ритуалами священного обряду релігійної віри в найвищу цінність людини (Рит. 2). Бог каже: читай символ віри; думай, мрій, черпай натхнення з символу віри; коли страшно, гірко, нудно, коли розчарований, хворий, безсилий, коли віра слабшає – читай символ віри (Рит. 2.4). В нашому обряді символ віри може заміщуватись священним писанням в цілому або чистим аркушем як символом досконалого початку, які завідомо містять символ віри (Рит. 2.5).

Нарешті, відповімо на питання, наскільки «величезною» Бог мислить собі ту силу віри, джерелом якої є душа. По правді, ця сила не просто величезна, але безмежна. У Діалозі, 54 сказано, що віра одного так само сильна, як віра мільйонів. У Люд. 2.6 декларується, що, усвідомивши повною мірою свою найвищу цінність (тобто, силою віри) людина здатна творити чудеса.

9. Душа – це найвища цінність людини, і її силою є віра.

З цієї максими у Священному писанні починається пояснення сутності душі. Бог заявив у

Симв. 6, що сповідує релігійну віру в найвищу цінність людини, яка є високою мудрістю нашого віровчення; надалі Бог пояснює засади такої віри – душевність як спосіб самоорганізації, сила віри як основа суб'єктності, творчого впливу людини на все буття.

Сила віри є здатністю реалізувати свою добру волю. Взагалі кажучи, сила чогось є мірою впливу суб'єкту сили на буття, але сила сама по собі не дає суб'єктності, як вага кам'яної глиби не робить її розумною. Суб'єктність дає сила віри, сила, яка породжує себе, сила душевності, сила людяності. Наприклад, одушевити камінь – хоч би витесати з нього скульптуру (див. Гарм. 11) – може лише людина з вірою в те, що камінь може стати кращим завдяки її зусиллям. І не камінь буде господарем душі, створеної на його матеріальній основі, однак людина, що одушевила камінь силою віри. У Декл. 2 Бог розвиває цю ідею, кажучи про здатність людини до одушевлення як визначальну якість суверенітету особистості, що дає природне право одушевлювати все суще, включаючи мислиме і «не»-мислиме; у Діал. 38 Бог пояснює, що людина є людиною, оскільки Бог дарує себе кожній людині у формі душі, що людина може одушевляти будь-що дійсне і уявне силою віри.

Тема сили віри постійно звучить в слові Божому. Тільки в Символі віри цій темі присвячено такі речення: Симв. 8, 9, 25, 40, 44. Тема сили віри розкривається також в інших текстах Священного писання: Гарм. 8; Пер. 9; Люб. 1, 17; Люд. 2.5, 3.4, 4.1, 5.7; Діал. 18, 32, 38, 54; Рит. 1.5, 8.3; Декл. 2. У креативному ідеалізмі (Креат. 4, 30) сила розглядається як феномен, що об'єднує, інтегрує буття, в тому числі об'єднує людину зі всією повнотою буття, об'єднує спільноти (душевні спільноти), виявляється у людських зусиллях.

У Священному писанні розкривається і тема сили зла як сили, що обмежує добро, протидіє силі віри, протиставляє життя віри та змушує людину жертвувати собою, жертвувати душею (Жит. 10). Ми бачимо розвиток людини у подоланні зла, ствердженні всеохопності людини; тому і кажемо про найвищу цінність людини, це висота повного людського володіння буттям, а не псевдо-«висота» гріховної зверхності та гордині, характерна для корумпованих душ, що заспокоюються на досягнутому та твердять про свою вищість над нами, не розвиваючись і не самовдосконалюючись, ламаючи на завтра навіть ту гармонію буття, яка вчора дозволяла їм пишатися досягнутими висотами духу. Порівняйте Симв. 18 («Вірі в найвищу цінність людини протистоїть приниження, насильство») та Декл. 6 («Я прагну взаєморозуміння, співпраці та творення більшого добра спільними узгодженими зусиллями разом з іншими душами»), і стане зрозуміло, що сила віри утверджує суверенітет особистості, забезпечуючи відкритість особистості, а сила зла обмежує суверенітет особистості, спонукаючи людину до

зверхньої закритості. Вивченню сили зла та дослідженню технік духовної самооборони присвячені фундаментальні дослідження у теології людини, причому найпершим постулатом духовної самооборони є те, що сила добра полягає у відкритості, всеохопності добра. З основами духовної самооборони відповідно до віровчення релігійної віри в найвищу цінність людини можна ознайомитись у випуску № 1 (16) журналу «Мораль» за 2014 рік.

10. Думки та ідеї, плани та задуми, мрії та знання, любов і пристрасть, терпіння і смирення, фантазія, надія, розуміння і співчуття, все найкраще у моїй свідомості – це душа.

Розкриття поняття душі, надане у Симв. 10, має бути зрозумілим навіть найбільш недовірливим читачам Священного писання. От людина – людина розумна, людина, яка має свідомість. Але свідомість не є душею, душею є «все найкраще в моїй свідомості». Випереджаючи питання, що ж може бути найкращим у свідомості людини, Бог перераховує такі приклади: думки та ідеї, плани та задуми, мрії та знання, любов і пристрасть, терпіння і смирення, фантазія, надія, розуміння і співчуття... Цей перелік, звісно, не є вичерпним і потребує правильного розуміння, оскільки і зловмисники іноді називають погані думки добрими словами, а добра душа має називати добро добром і зло злом. Зауважимо, що тут вже закладено дві ідеї: по-перше, людина здатна відрізнити краще від гіршого, добро від зла; по-друге, все краще, в тому числі розуміння відмінності добра від зла, відноситься до душі, яка відокремлена і захищена від решти свідомості тим, що об'єднує лише все найкраще. В ідеалі, вся свідомість підпорядковується душі, кожна думка є доброю, хоча матеріалістична дотошність не дозволяє нам стверджувати, що це можливо.

У даному реченні Священного писання Бог узгоджує матеріалістичне розуміння свідомості, що базується на науковому підході, із ідеалістичним розумінням душі в релігійній вірі в найвищу цінність людини. Така постановка питання демонструє скромність Бога: попри свою всюдисущість, Бог ніби усувається від демонстрування своєї самоочевидності, свого явного аксіоматичного буття, та допомагає критично налаштованому розуму мудро знайти всередині себе божественне джерело душевності, віри в себе. Бог постає тут перед нами в якості атеїста, Бог-атеїст намагається чесно створити Бога, реалізувати природне право людини творити досконалого Бога силою віри, щедрою уявою та доброю волею, вигадати собі такого Бога, існування якого безсумнівне, який представляє собою людський ідеал віри в себе, вірності собі, володіння собою і водночас не грішить зверхністю, завідомо безглуздим почуттям «вищості» над людиною за рахунок приниження людини. Адаже той, хто

намагається принизити людину, перш за все принижує себе такою злою волею.

Для віруючих в найвищу цінність людини природним елементом релігійного світогляду є розуміння того, що людина є творцем своєї душі і, відтак, творцем самої себе. Людина є творцем людини, своїм власним творцем, творцем божественного в собі, за Симв. 10, «всього найкращого в своїй свідомості». Тому наші обряди спілкування з Богом заохочують таке спілкування подумки (Рит. 1.2) і тому нема нічого загадкового в діалозі людини з Богом у Священному писанні, де на питання людини, навіщо Бог її створив, Бог відповідає: для того, щоб людина створила Бога (Дол. 2). До речі, ще одним проявом скромності Бога є повага до людських почуттів, виявлена у згоді з поширеною матеріалістичною притчею про те, що слабкі люди створюють Бога, аби не почуватися безсилими і самотніми. Така згода висловлюється у Симв. 40. Для когось нерозумного така згода могла б здатися принизливою для людини та/або для Бога, проте насправді це досконалий початок розвитку людини за Божим планом, викладеним у ідеальному антропологічному циклі (Креат. 21-28). Це перехід від асоціативності до мудрості, коли людина сама починає творити свою життєву місію, знаходить в собі силу віри і так долає сили зла, які раніше корумпували її душу, прив'язуючи людину до себе. Для розуміння Симв. 10 варто уточнити, які плани входять у «все найкраще...», роблять людину кращою, рухають до досконалості. Плани є душевними, якщо вони засновані на добрій волі людини. Наприклад, чимало людей корумпують свою душевність, мінімально плануючи своє життя. Вони живуть за принципом «роби що треба, і хай буде що буде» та вважають це високою мудрістю. Насправді такий фаталізм віддаляє людину від Бога, адже божественна душа безмежна у часі (Діал. 28), весь час належить душі, треба їм володіти, плануючи своє життя. До речі, попри поширені забобони, жодна релігія не виправдовує фаталізм і тим більше не зобов'язує до нього. Для прикладу, ті, хто на виправдання свого фаталізму звертаються до Біблії і цитують з книги Екклезіястової «Усьому свій час... час війни, і час миру» (Еккл. 3:1-8), не дочитують до кінця глави та забувають висновок проповідника з таких міркувань: «нема нічого кращого, як насолоджуватися людині ділами своїми» (Біблія, Еккл. 3:22). Тобто, людині слід все планувати самостійно, час має приносити насолоду; людина сама визначає, коли час для миру, коли для війни; можна воювати, а можна не воювати, коли нема часу на чужі войовничі дурниці. Апостол Павло у першому посланні до коринтян каже ще більш прямо про те, що людина з Божою допомогою є господарем свого життя: «усе мені можна, але мною ніщо володіти не повинно» (Біблія, Кор. 6:12). У нашому Священному писанні те саме каже всеохопна людина, а саме, Бог: «Твоє буття належить тобі» (Дол. 10).